

Den första gången jag träffade Frida Meijer var i augusti 2017. Bredvid en scen som Nynäshamns Bokdagar hade byggt upp i Svandammsparken. Jag hade varit orolig för det där med utomhusscenen. Tänk om det regnade? Vem ville sitta och lyssna på författare i regnet? Men nu sken solen, och bänkraderna var fulla av folk. Klockan var strax före fem på eftermiddagen och teknikern kom och sa att han skulle micka på mig.

Det var en kille i trettiofemårsåldern, klädd i vad jag nu hade lärt mig är alla teknikers uniform: säckiga byxor och oversized T-shirt. Han satte fast metallkonstruktionen över mina öron och rättade till mikrofonen. Vi trasslade med dosan som han till slut fäste i linningen på mina byxor. När jag tittade upp såg jag Frida. Jag kände förstås igen henne – från otaliga bildbylines, korniga tidningsbilder och teveprogram, men jag tyckte att hon såg annorlunda ut nu när jag såg henne i verkliga livet. Mjukare, kanske. Mildare.

Hon var smal och lång, och hade en blå omlottklänning med vita blommor. Det mörka håret med grå stänk var kammat bakåt och uppsatt i hästsvans. Hon log och vinkade mot mig.

Teknikern sa: ”Då var det klart”, och gick vidare till Kristin Dahl som skulle vara moderator. Frida och jag skakade hand. ”Jag älskade din bok”, sa hon. ”Ärligt talat: Det är nog det bästa jag har läst i det här ämnet.”

Jag blev glad. Kanske lite mer lättad än jag hade föreställt mig. Hon var ju känd för att vara kritisk och frispråkig. Omedvetet hade jag nog ställt in mig på att hon skulle vara mer skeptisk.

”Jag med”, fick jag fram. ”Jag gillade din bok jättemycket.”
Det var sant. Jag hade verkligen tyckt om den.

Teknikern var klar med Kristin och fortsatte till Frida.

Kristin sa: ”Jag kan bara instämma. Era böcker är det bästa jag har läst om det här.”

Frida sa till teknikern: ”Du kanske kan sätta den i skärpet?”

Teknikern fäste dosan i klänningens knytband och sa: ”Då var jag klar”, och Kristin sa: ”Ja, nu är det dags.”

Vi klev uppför trappan till podiet. Tre snurrfåtöljer var uppställda. Vid varje fåtölj stod ett runt litet bord med en flaska vatten.

Det var så gott som fullsatt. Jag irrade med blicken efter Daniel, och fick syn på honom på tionde raden just när Kristin hälsade publiken välkommen. Han mötte min blick, log och höjde handen. Jag blinkade till honom. Det var första gången sedan boken kom ut som han hade lyckats komma ifrån och vara med. Något jag egentligen var lite sur för, men det tänkte jag inte bry mig om just nu.

Kristin sa: ”Här sitter jag tillsammans med Frida Meijer och Emma Svedin. Frida, du är aktuell med boken *Att välja moderskap* och du, Emma, med boken *Rätten till min kropp – abort och utsatthet i Sverige*. Ända sedan böckerna kom ut har det varit min dröm att få sitta så här med er två. Det är som om era böcker redan i titlarna kommunicerar med varandra.

Det var så vi sågs första gången, Frida Meijer och jag. Med varsin debattbok som redan i titlarna kommunicerade med varandra.

Hon var cirka tio år äldre än jag. Journalist och debattör. Ofta med en kontroversiell vinkel: kärnkraft var mänsklighetens gåva till sig själv, medan äktenskap var folkets opium.

Jag mindes att jag redan flera år tidigare hade tittat upp från tidningen och sagt till Daniel: ”Den där Frida Meijer vet verkligen hur man startar en debatt.”

Kristin Dahl sa: ”Jag är nyfiken på en sak: Du, Frida, har inga barn. Du har tidigare också skrivit mycket om ditt beslut att inte skaffa barn, och vilka fördelar du ser med att vara barnfri. Hur kom det sig att du ville skriva en bok om moderskap?”

Frida log sitt varma leende och sa: ”Ja, det är väl just det: Många verkar helt besatta av det där med barn. Det fascinerar mig på något sätt. Vad är grejen, liksom?” Hon ryckte på axlarna och skrattade. Det var avväpnande – hur hon skrattade bort hela drivkraften att vilja ha barn.

Kristin fortsatte: ”Du talar också om moderskapet som ett val. Är det alltid ett val man gör – att bli mor?”

Frida skakade bestämt på huvudet. ”Nej, det är det så klart inte. Men i den här boken har jag valt att fokusera på kvinnor som har haft ett val. Som flickan som kallas Lisa i boken, som blir gravid när hon är fjorton år, men är fast besluten att behålla barnet. Man kanske inte kan säga att Lisa väljer att bli gravid. Men hon väljer att behålla barnet – att bli mor – just för att hon lever i ett land med fri abort. Och de flesta av dem jag intervjuar i boken har haft privilegiet att kunna välja att bli gravida eller inte. Det har varit ett aktivt beslut.”

Kristin vände sig till mig och sa: ”Och du, Emma, har skrivit en bok om abort – eller rättare sagt om hur aborträtten fungerar för utsatta grupper. Varför är det ett viktigt ämne?”

Jag förklarade hur jag tänkte. Jag hade gjort det några gånger nu, och blivit säkrare. Jag berättade om mitt yrkesverksamma liv som socionom och kurator. Hur viktigt och hur svårt det var att få ut information och erbjuda stöd till utsatta individer: flickor och kvinnor med funktionsnedsättningar, psykisk ohälsa och andra destruktiva situationer. Att jag hade skrivit

boken framför allt för att det var en bok jag som kurator saknade, att jag var glad åt att den nu skulle bli kurslitteratur på flera av landets utbildningar, och att jag hoppades att den på sikt skulle kunna göra skillnad.

I ögonvrån såg jag Frida. Hur hon nickade åt det jag sa, och jag fortsatte: ”Det är oerhört viktigt att flickor och kvinnor i svåra situationer får möjlighet att fatta välgrundade beslut. Rätten att bestämma över sin kropp omfattar alla. Oavsett om du har ett tungt missbruk, en kognitiv funktionsnedsättning eller är minderårig. Självbestämmande är aborträttens centrala princip.”

Jag tystnade. Kristin öppnade munnen för att ställa nästa fråga, men Frida förekom henne. Hon lutade sig fram en aning och sa: ”Ja, och det är kanske exakt där som våra böcker möts: i att kvinnan ska vara ägare till sin sexualitet och sin kropp – sin fertilitet.”

Efter samtalet, när teknikern tagit av oss mikrofonerna, kom Daniel fram. Han pussade mig på kinden och sa: ”Du var lysande. Vilket samtal!” Så vände han sig mot Frida och Kristin och sa: ”Ni var bra alla tre. Väldigt dynamiskt.”

”Det här är min man”, sa jag. Daniel skakade hand med dem och presenterade sig.

”Är du också i skivbranschen?” frågade Frida.

”På sätt och vis”, sa Daniel. ”Men framför allt är jag i spindelbranschen.”

Frida såg förskräckt ut, och frågade med lätt uppspärrade ögon: ”Finns det en spindelbransch?”

”Det gör det”, svarade han. ”Jag är lite i lavbranschen också. Jag skriver forskningsgrejer – vetenskapliga artiklar och sådant. Inte så mycket debatt, om du förstår hur jag menar.” Frida såg imponerad ut. Daniel lade till: ”Fast ibland blir det

ju debatt – när det står mellan artbevarande och bostäder, eller motorleder. Alldeles harmlöst är det inte.”

Frida nickade och såg ännu mer imponerad ut. Jag kände mig stolt.

Hon vände sig mot mig och frågade: ”Du ska väl på festen sedan?” Jag bekräftade att jag skulle dit. ”Ska vi sätta oss någonstans och ta en öl?” frågade hon. ”Det är ett tag tills den börjar.”

”Åh, vad gott det låter!” sa Daniel.

”Ja, vad roligt”, sa Frida. ”Vi går någonstans alla tre.”

”Jag skojade bara”, sa Daniel. ”Jag måste hem till flickorna. Jag har lovat att köpa pizza. Jag skålar för er när jag sitter i soffan om ett par timmar.”

Jag sa hej då till Daniel och bad honom hälsa. Frida frågade om jag skulle bo över på hotellet. ”Ja”, sa jag, ”vi bor i Täby, så det blir för långt att åka mitt i natten. Och du?”

”Jag är med på festen, men sedan åker jag hem. Jag har en bonddräng som kommer och hämtar mig med sin höskrinna.” Hon skrattade och fortsatte: ”Äsch, jag skojar. Jag har ett lantställe här i närheten och grannarnas grabb har precis tagit körkort. Han behöver öva. Jag lovade honom en flaska vin i utbyte mot skjuts.”

Hon blinkade med ena ögat och lade till: ”Men det vet ju inte föräldrarna. Apropå det”, fortsatte hon, ”jag behöver köpa den där vinflaskan innan bolaget stänger. Men de trevligaste ställena ligger vid vattnet.” Hon föreslog ett ställe och bad mig gå före och beställa en öl. Hon förklarade hur jag skulle gå och sa: ”Vi ses strax, då.” Hon log och försvann in i folkvimlet.

När hon hade gått några steg vände hon sig om och vinkade till mig. Det såg så rart ut – som om hon ville befästa något.

Jag fick tag på ett av de sista lediga borden. På havet gick lätta vågor. En av de stora färjorna var på väg in, och måsarna

skriade högt ovanför. Himlen var hög och nästan vitaktig. Jag beställde en stor stark till Frida och ett glas husets röda till mig själv. Tänk att jag hade genomfört det här. Jag var fortfarande som lite häpen över att jag faktiskt hade skrivit boken, fått den utgiven och blev inbjuden till sammanhang som det här. Att det inte hade stannat vid en tanke. När den först kommit ut hade jag framför allt känt skam. Jag hade velat låsa in mig i huset och dra för gardinerna. Jag tänkte på allt som var oklart uttryckt, allt som kunde misstolkas, det komplexa i hela frågeställningen. Men nu kunde jag känna en tillfredsställelse.

Jag hade fortfarande semester. Om en vecka skulle jag vara tillbaka på mottagningen, träffa ungdomar och lyssna på deras berättelser. Om övergrepp och självskadebeteenden, ensamhet och rädslor. Tillsammans finna ut vilket som var nästa, bästa steg. Påminna dem om det som trots allt gick bra.

Under våren hade det varit en hel del lanseringsarbete, men nu hade det lugnat sig, och livet hade återgått till det normala. Min chef – en sympatisk kvinna i femtioårsåldern som hette Nadine – hade varit oerhört stöttande när det varit som mest hektiskt, bland annat genom att bevilja semesterdagar med kort varsel, och kollegorna hade varit förstående. De tyckte ju också att det jag gjorde var något bra. Att det var bra att en sådan här bok kom ut.

Nu skulle det snart bli som vanligt igen, och jag skulle på nytt bli en kurator som jobbade på en ungdomsmottagning. Det var mest av allt skönt. Jag gillade ju jobbet. Dessutom skulle jag få mer tid med barnen. Alva hade hunnit bli tolv, och Maja tio. Tillräckligt stora för att det över huvud taget skulle gå att skriva en bok, men fortfarande behövande. Under de senaste månaderna hade jag känt mig som en rätt frånvarande mamma. Men nu var det slut med det. Nu skulle vi baka på helgerna, och åka till Naturhistoriska. Alva älskade

ädelstensavdelningen på översta våningen, och Maja gillade Cosmonova.

Ute på fjärden gled ett par segelbåtar förbi. Den stora färjan höll på att lägga till. Plötsligt fick jag för mig att jag skulle ringa mamma. Att jag skulle ringa henne just nu när allt var så bra. Att hon skulle bli glad över att höra om mitt framträdande.

Hon svarade efter några signaler, och lät som vanligt lite överraskad: ”Men, ringer du?”

Och jag svarade: ”Ja, det är jag som ringer”, fast det var uppenbart att hon såg det på displayen.

”Vad hade du på hjärtat, då?”

Plötsligt kände jag mig så barnslig. Var det inte fånigt att ringa sin mamma för att berätta att en sak hade gått bra när man var över trettio år? Jag funderade på att släppa alltsammans, men så samlade jag kraft och sa: ”Jag ville bara berätta att det gick bra idag på festivalen.”

Mamma blev tyst. Så sa hon: ”Nu får du nog påminna mig.”

”Minns du festivalen jag berättade om? I Nynäshamn”, sa jag. ”Nynäshamns Bokdagar. Att jag skulle vara med där. Ett panelsamtal.”

Det blev tyst igen innan mamma sa: ”Ja, visst ja, det sa du något om. Nynäshamn – det minns jag nu.” Och så blev hon tyst igen. Jag önskade så att hon skulle fråga något: om det kommit mycket folk, vilka mer som var med, men det gjorde hon inte.

Jag sa: ”Jag ville bara säga att det gick bra.”

”Jaha”, sa mamma, ”så roligt då.” Det blev tyst igen. Jag försökte med att säga: ”Det var med Frida Meijer, hon som skriver i DN.” Det kändes som att föra ett samtal med sig själv.

”Jaha, det där har jag inte så noga reda på.”

I ett sista försök sa jag: ”Det var Kristin Dahl som var moderator. Hon på radion.”

Och till min lättnad utbrast mamma: ”Jaha, Kristin Dahl. Henne brukar jag lyssna på. Hon är ju så trevlig.”

Jag kände hur axlarna sjönk. Det var som om jag febrilt hade letat efter ett lösenord. Försökt med några olika, och till slut hittat det. Rätt lösenord var Kristin Dahl.

Nu sa mamma: ”Men vad roligt att det gick bra, då. Nu när du fick tala med Kristin Dahl.” Jag var på väg att berätta något mer om samtalet, men mamma skyndade sig att säga: ”Har du hört om Camilla, förresten?”

Jag stelnade till igen. Camilla var min tio år äldre syster. När mamma började prata om henne betydde det oftast att den förtrolighet jag mödosamt lyckats åstadkomma blåste bort som ett maskrosfjun.

”Hallå”, sa mamma. ”Är du kvar? Har du hört om Camilla?”

”Nej, det har jag inte”, sa jag.

”Hon har blivit befördrad.” Mamma lät överlycklig. ”Hon ville få nya arbetsuppgifter och mer ansvar. Nu ska hon förvalta fondportföljer på två till fyra miljoner. Tänk dig det – det är stora summor det handlar om.”

”Vad roligt”, sa jag, trots att jag tvivlade på att två till fyra miljoner var så stora summor i sammanhanget.

”Ja, visst är det fantastiskt?” fortsatte mamma. ”Camilla är inte den som ger sig. Hon är verkligen en riktig fighter!”

Jag visste knappt vad jag skulle svara. Det var väl klart att det var roligt att få nya arbetsuppgifter om det nu var det man ville, men samtidigt hade jag svårt att förstå mammas extas. ”Vad bra”, sa jag. ”Roligt för Camilla.”

”Jag tycker att du ska ringa henne. Ring och gratta henne. Lova det!”

Efter samtalet blev jag sittande med telefonen i handen. Ett par måsar slet i en brödskiva.

Nu skämdes jag över att jag hade ringt. Det var som ett

självskadebeteende. Jag skulle inte ringa mamma när jag var glad. Inte när jag var glad eller stolt över något. Inte när jag hade haft en framgång. Hon skulle aldrig utbrista: ”Men så roligt.” I alla fall inte till mig. Och så det där med Camilla. Hade hon ens nämnt det ifall jag inte hade ringt för att berätta att något hade gått bra för mig?

Jag såg mig om efter Frida. Mitt vin höll på att ta slut, och jag vinkade till servitrisen och beställde ett glas till.

Måsarna var klara med brödskivan, och flög i väg. En servitör snyggade till bordet intill, och en familj med föräldrar och två tonårspojkar slog sig ner.

”Hej”, sa en röst samtidigt som jag kände en hand på min axel. ”Förlåt att det tog sådan tid. Det var kö.” Frida satte sig mitt emot mig, och tackade för ölen. ”Det var inte meningen att du skulle behöva sitta själv så här länge.”

Jag förklarade att det inte var någon fara. Vädret var vackert och det var skönt i solen.

”Så bra”, sa hon. Hon drack av sin öl. ”Så, var var vi någonstans?”

”Jag vet inte. Vi hade ett panelsamtal.”

”Ja – vad bra det blev. Jag kände direkt att jag ville prata med dig – redan när jag läste om boken.” Ett ögonblick såg hon generad ut, så fortsatte hon: ”Om jag ska vara helt ärlig bad jag faktiskt min förläggare att försöka para ihop oss redan i våras.” Hon såg prövande på mig, och lade till: ”Men det kanske får mig att låta som en galen stalker.”

”Absolut inte. Jag blir jätteglad.”

”Vad fint att höra.”

Vi satt tysta ett ögonblick. Jag drack av mitt vin, hon av sin öl.

”Jag måste säga en sak”, sa jag. ”Jag är lite förvånad över att du får den där frågan. Att det skulle vara så speciellt att du skriver om moderskap när du inte har barn.”

Hon tittade uppmärksamt på mig, och jag fortsatte: ”Jag tycker att det är rätt logiskt. Du har ju skrivit om äktenskap tidigare, utan att du själv varit gift. Det är väl klart att du fortsätter med föräldraskap.”

Hon nickade intensivt. ”Ja, precis”, sa hon. ”Det är väl det jag har så svårt för – att allt ska vara så personligt. Särskilt för kvinnliga författare. Det finns en förväntan om att allt ska handla om ens eget såriga liv.” Hon gjorde en paus. Så fortsatte hon: ”Jag är journalist. Jag undersöker saker – det är det som är mitt jobb, eller hur?”

Jag instämde.

”Jag är journalist och du är socionom – vi undersöker det vi är intresserade av.”

Servitrisen kom med mitt vin.

”Är det inte också konstigt att inte jag får samma fråga, fast omvänt?” sa jag. ”Hur kan du som har barn skriva om abort?”

”Ja, på sätt och vis. Jag antar att det skulle bli för bisarrt, på något sätt.”

”Fast det motsatta är väl lika bisarrt?”

”Jo, egentligen.” Hon såg ut att tänka efter. ”Men om jag ska vara ärlig tycker jag att många kvinnor krymper sig själva när de får barn: Nu kan jag inte skriva om ditt, och nu kan jag inte skriva om datt. Och att föräldraskapet skulle ge en massa insikter som man aldrig skulle få annars.”

”Menar du som när folk säger: ’Eftersom jag själv har barn kan jag förstå hur det känns att få sin femåring ihjälklämd i en bilskrot?’”

”Ja, precis. Ingen chans att man förstår det om man inte har barn.” Hon skrattade till men blev strax allvarlig: ”Men jag måste säga att jag är imponerad av att du låter allt vara just så komplicerat som det är. Att du orkar vara i den där komplexiteten.”

”Detsamma”, sa jag.

Frida höjde eftertänksamt sitt glas och klingade det stilla mot mitt: ”Skål”, sa hon. ”Skål för komplexiteten.”

Olusten efter samtalet med mamma skingrades sakta – blåstes bort av umgänget med Frida, den milda brisen, vinet, och måsarna som svävade ovanför oss.

Frida sa: ”Men jag har väldigt stor respekt för alla som har barn, det vill jag vara tydlig med. Det var bland annat därför jag skrev boken.”

”Hur menar du? Eller vad är det du har respekt för?”

Hon såg ut över vattnet.

”Jag vet inte riktigt”, sa hon. ”Kanske handlar det om att jag tycker att det verkar svårt. Jag har inte så bra relation till min egen mamma. Pappa gick bort för tio år sedan, men vi hade inte heller så bra kontakt.”

”Min pappa är också borta. Men det var länge sedan.”

Hon såg på mig, som med ett nytt intresse, och sa: ”Jaha, när var det?”

”Jag var bara tre. Har knappt några minnen av honom. Det var en infarkt.”

”Hur gammal var han?”

”Femtio – så han var en äldre pappa när jag föddes. Min syster har en annan pappa. Han lever däremot. Mamma har väl alltid haft ett slags bitterhet – över att familjelivet inte blev som hon hade tänkt.”

”Det är speciellt, det där med att bara ha en förälder också”, sa Frida. ”Tycker du inte? Det blir en relation helt utan balans. Även om min pappa och jag inte heller hade världens bästa kontakt var det som om han mjukade upp mamma lite – fick henne att närma sig andra människor.”

Jag tänkte på samtalet nyss. Mamma hade också svårt med närhet – det hon hade gjort med sina avvisande kommentarer

var ju att stöta bort mig. Jag hade bara känt Frida i ett par timmar, men det var något som var så förtroendeingivande hos henne. Ett slags tillåtande öppenhet.

”Får jag berätta en sak?” sa jag.

”Absolut.”

Försiktigt började jag berätta om samtalet nyss. Jag försökte få det att låta lite humoristiskt. Kanske för att tona ner intimiteten i att jag berättade något så personligt. Jag avslutade med hur mamma fått Camillas tråkiga jobb att framstå som om hon vunnit Wimbledon. Jag förväntade mig att Frida skulle skratta, men det gjorde hon inte. Jag blev osäker: Var det här egentligen bara en lång tirad av gnäll?

Jag var på väg att börja ursäkta mig, men hon förekom mig och sa: ”Vet du vad?” Hon gjorde en paus och såg ut att samla tankarna. ”Om en mamma inte unnar sin dotter att bli mer framgångsrik, mer lycklig och vackrare än hon själv – är hon en dålig mamma.”

Hon sa det som om det var självklart. Som om det var självklart att det mamma hade gjort var fel. Inte som så många andra som sa: ”hon gör säkert sitt bästa”, eller: ”hon menar bara väl”, som om de visste något om mamma som inte jag visste.

Jag var förundrad över hennes direktitet – som en sorts rättspatos.

”Det låter kanske drastiskt”, fortsatte hon, ”men jag tror inte på att släta över. Det din mamma gjorde nu var ju helt enkelt inte snällt – det finns alltid en missunnsamhet i att man inte bara kan gratulera. Det gäller alla relationer.”

Jag uppskattade verkligen att hon var så helt på min sida i den här korta berättelsen.

”Har du några syskon?” frågade jag.

”Jag har en bror. Han är fem år yngre.”

”Har ni bra kontakt?”

Hon gjorde en liten grimas.

”Inte särskilt – det kan jag inte säga. Men vi tolererar varandra. Ärligt talat är vi hemskt olika.”

Jag ville egentligen höra mer – om brodern och toleransen, men Frida tittade på klockan och sa: ”Jag tror att vi ska röra på oss.” Hon vinkade på servitrisen. Så fortsatte hon: ”Vad roligt det här var! Kan vi inte hålla kontakten?” Hon frågade om vi kunde byta telefonnummer ”som man gjorde förr i världen?”.

Jag blev glad, och lite smickrad. Jag hade, trots allt, läst hennes artiklar och kolumner i många år.

”Absolut”, sa jag.

Hon bad mig säga mitt nummer. Strax plingade det till. Hon hade skickat ett sms där det stod ”Så roligt att ses!” och en glad emoji.

”Verkligen”, sa jag. ”Så roligt!”

Festen ägde rum i en stor, gul villa med vita knutar. På terrassen utanför fick vi varsitt glas mousserande. Kvinnan som jag haft kontakt med inför festivalen stod innanför dörren och hälsade alla välkomna. Kristin Dahl tackade oss ännu en gång för samtalet. En kvinna i svart klänning med axelband vinkade till Frida, och snart stod hon på andra sidan terrassen i en grupp människor som verkade känna varandra.

Senare på kvällen stötte jag på henne igen. Hon stod i baren tillsammans med två andra kvinnor och en man, och skyndade sig att säga: ”Det här är Emma, som jag just pratade om. Hon med *Rätten till min kropp*.” De nickade och presenterade sig i tur och ordning.

En av kvinnorna sa: ”Din bok låter verkligen intressant. Inte bara för er i människohjälpande yrken”, och den andra kvinnan nickade instämmande.

Frida drog upp sin telefon och sa: ”Nu kommer min skjuts”,

och jag sa: ”Glöm inte vinflaskan.” Frida blinkade åt mig, som i samförstånd och sa: ”Ingen risk. Har man lovat så har man.”

Hon sa hej då till oss alla. Snabba kramar. Precis innan hon gick sa hon: ”Vi hörs.”

Jag stannade någon timme till. Vid ettiden gick jag till hotellet.

Havet låg spegelblankt. Augustimånen kastade en lång gata över vattenytan. Det hade varit en bra dag. Jag hade träffat många roliga människor. Men det jag senare skulle minnas mest var att jag träffade Frida.

Nästa dag tog jag tåget hem. Daniel hämtade mig vid Danderyds sjukhus. När jag gick in genom grinden kom Maja utspringande och kramade mig. Alva kom nedför trappan när vi stod i hallen. ”Hur gick det?” frågade hon, på sitt lite hövliga sätt.

”Det gick bra”, sa jag. ”Det var roligt.”

Och Alva svarade: ”Kul!”

Daniel hade köpt en kardemummälängd. Nu ordnade han med kaffe och saft. Jag sjönk ner på den stoppade bänken under hallspegeln. Drog ner Maja i knäet och Alva bredvid mig. ”Så, berätta”, sa jag. ”Hur har ni haft det?”

”Äsch, mamma”, sa Alva. ”Du har ju bara varit borta en dag.”

”Va, är det bara en dag?” sa Maja.

”Ja, faktiskt”, svarade jag, och Maja sa: ”Jag trodde att det var längre.”

”Det kan kännas olika långt”, sa jag. ”Men berätta: Hur har ni haft det på den här enda dagen?”

Alva ryckte på axlarna och sa: ”Som vanligt.”

Maja sa: ”Jag var hos Julia igår. Vi såg *Pirates of the Caribbean. Dead Men Tell No Tales*.”

Jag blev som vanligt fascinerad av hennes uttal. Hon lät som en liten amerikan.

Vi gick ut på verandan. I rabatten intill höjde sig rudbeckian. Någon sorts pärlormfjäril satt och klippte med vingarna på en av de violetta blommorna. Runt kransveronikans duniga, lila blomställningar kretsade humlorna. ”Har ni sett?” sa jag till flickorna. ”Det är rena djurparken härute.”

Maja gick bort till kransveronikan och sa: ”Jag ser en humla som är ljusgul och en som är orange.”

”Du får fråga pappa vad de heter”, sa jag. Alva studerade fjärilen närsynt och sa: ”Det är en ängspärlemor.”

”Bravo”, sa jag, ”hur ser du det?”

”Jag tittar på undersidan.”

Daniel höll på att duka fram och jag sa: ”Jag kan göra det där, gå och hjälp Maja med humlorna.”

Daniel sa: ”Den där är en mörk jordhumla, och det där tror jag är en jordsnylthumla.”

Maja pekade på fjärilarna: ”Det är en ängspärlemorfjäril.”

”Det var ju jag som visste det”, sa Alva.

”Ja, du visste det men Maja får också säga”, sa jag.

”Ska vi fika, då?” sa Daniel.

Maja nickade och kröp upp i en av stolarna, lutade sig fram och tog en skiva av vetelängden.

Daniel sa: ”Jag funderar på om vi skulle åka och köpa de där bokhyllorna till tjejerna imorgon.”

För ett ögonblick kände jag mig irriterad. Varför var han tvungen att säga det där inför flickorna? Hade de fått välja mellan sina föräldrar och Ikea hade de valt Ikea.

Jag tittade på honom och sa lågt: ”Rena Ikea-fällan.”

Alva och Maja hade redan börjat diskutera vad de skulle beställa på restaurangen. Jag nickade åt deras håll och höjde på ögonbrynen.

”Oj, sorry”, sa Daniel. ”Men vi behöver ju inte åka dit bara för det.”

Han sa det sista onödigt högt och Maja vrålade: ”Jo, Ikea. Vi vill åka till Ikea!”

”Det blir bra”, sa jag. ”Vi får det där med hyllan fixat, och så kan vi passa på att köpa ljus.”

Flickorna tittade på mig tills jag sa: ”Det blir Ikea.”

De såg lättade ut. Alva frågade om de fick gå från bordet. Vi sa ja, och de försvann in i huset.

”Jaha, så hur känns det?” frågade Daniel.

”Att bli lurad att åka till Ikea?”

”Sorry, det var inte meningen.”

Jag knuffade honom i sidan och sa: ”Skoj, skoj, skoj.”

”Jag fattar ju inte sådana skämt. Du måste prata med en rolig dialekt ifall jag ska fatta.” Så frågade han: ”Hur känns det nu då – efter samtalet?”

”Det känns bra. Ett av de bättre.” Jag daskade till honom på armen och fortsatte: ”Det var roligt att du äntligen kunde masa dig i väg och lyssna.”

Han såg skuldmedveten ut.

”Jag vet”, sa han. ”Men du vet ju hur det har varit.”

Och det visste jag ju. Han hade haft en fruktansvärt hektisk vår. Idel resor, konferenser, studentinlämningar och kritiska deadlines. Samtidigt var jag ändå lite sur för att han inte en enda gång hade kunnat planera om för att gå och lyssna på mig. Jag tänkte på alla jädra föredrag av honom som jag lyssnat på. Oändliga, obegripliga haranger om olika malars och spinnarens utbredning.

Han sa: ”I alla fall så var det ett väldigt bra samtal jag fick höra igår. Du var bra, och de andra också.”

Han bad mig att berätta mer, om jag hade haft roligt, vilka jag träffat.

Jag berättade om festen men framför allt om drinken jag tagit med Frida. Att vi hade fått så bra kontakt, att hon bett att få mitt telefonnummer, att vi skulle höras.

”Vad roligt”, sa Daniel. ”Roligt att hon var så pass normal, eller hur man ska säga.”

”Ja”, sa jag, ”eller vänlig. En mycket vänlig människa. Förresten, på tal om vänlighet och sådant. Jag ringde mamma igår.”

Daniel såg avvaktande på mig.

”Hur gick det, då?” frågade han.

Jag berättade om samtalet. Hur jag desperat hade mjölkat ur henne bekräftelse, tanken jag haft om att det var som ett självskaðebeteende.

”Vad säger du?” avslutade jag. ”Är jag mest korkad eller mest sjuk i huvudet?”

Daniel tittade ut över trädgården. Så sa han: ”Du är varken eller. Människor vill ha bekräftelse. Och kanske särskilt från sina dagars upphov.” Han gjorde en lite grimas och fortsatte: ”Du vet ju hur jag är. Hur jag försöker få min pappa att bry sig om hur jag mår eller vad som helst. Men det enda han bryr sig om är akademiska meriter. Det är den enda valutan han tar.”

Han såg hjälplös ut. ”Vad vuxna vi är”, sa jag. ”Ja”, sa Daniel, ”eller så är det så här vuxna är.”

Sent på kvällen, när flickorna lagt sig, satt Daniel och jag i vardagsrummet. Vi hade hållt upp det sista av vinet och satt i varsitt soffhörn med fötterna uppdragna. Några ljuslyktor stod på en bricka på soffbordet och spred ett mildt sken.

Daniel sa: ”Vet du vad jag har tänkt?”

”Nej, vad har du tänkt?”

”Jag ska ta tag i det här med docenturen.”

Docenturen. Det här var något som Daniel hade sagt minst tre gånger om året de senaste fem åren.

”Nähä”, sa jag. ”Du – ta tag i docenturen? Jag tror knappt det är sant.”

Han skrattade: ”Tack för ditt fantastiska stöd. Ja, jag fattar hur det låter.”

”Förlåt, jag vill inte vara taskig, men det har ju varit några vändor med det där.”

”Jag vet.” Han skruvade på sig. ”Men nu är det allvar.”

”Hur ska du göra för att det ska bli av på riktigt den här gången?”

Han var tyst ett par sekunder. Så sa han: ”Jag har ju hunnit samla på mig en del under de tidigare försöken. Sedan har en massa deadlines kommit emellan och så har jag inte orkat göra klart.”

Jag frågade hur han skulle lägga upp det, för att det inte skulle bli likadant igen.

Han förklarade hur han tänkte: att han hade en hyfsat lugn period efter terminsstarten, och att han då skulle fokusera på forskningen och sin portfolio.

”Med lite tur kan jag få in en artikel i Acta”, fortsatte han. ”Om stjärnorna står rätt kanske jag kan bli professor ganska snart. Det är ju några pensionsavgångar på väg, trots allt.”

”Ha ha”, sa jag, ”det där vet man aldrig. Dina kollegor verkar ju dingla med att de ska gå framför näsan på er, men så händer det något, och de bestämmer sig för att hänga kvar.”

”Jo, jag vet, men någon gång måste man ju gå i pension. Om inte annat dör de väl till slut.”

”Toppen, de dör och du kan få en sådan där frack med sammetskrage.”

”Ja, egentligen är det därför jag gör det.”

”Skål för det. Alla klär i sammet.”

Jag drack ur det sista av mitt vin och flyttade över till Daniels sida av soffan. Jag lutade mig mot honom med ryggen på hans mage och bröstkorg. Han lade armarna om mig och vilade hakan mot min tinning. Hans skäggstubb kittlade mot huden.

Han började försiktigt smeka mitt ena bröst. Först var jag på väg att säga att jag var för trött, men så kände jag ändå hur jag blev varm och tung mellan benen. ”Ska vi gå upp?” frågade jag.

Jag reste mig ur soffan och tog Daniels hand. Han blåste

ut ljusen, och följde med mig uppför trappan. Vi tog av oss kläderna och kröp ner under täcket. Jag lade mig tätt intill Daniel, och passade in min kropp mot hans. Strök över hans rygg och kände de sträva hårstråna mot handflatan. Jag borrade in ansiktet mot hans hals. Daniel strök mig över ryggen, över stjärten och in mellan benen. Han sökte sig in i slidöppningen med fingrarna. Jag kände hans stånd mot min mage. Jag lade ena benet över hans höft och lirkade in hans penis mellan benen. Rörde mig sakta fram och tillbaka så att hans stånd gned mot min klitoris. Jag tog mig upp och satte mig gränsle över honom. Förde in honom i slidan och satt stilla några sekunder medan kroppen anpassade sig. Så började jag långsamt röra mig. Vaggade fram och tillbaka medan han nöp i mina bröstvårtor. Jag kom snabbt, kort därefter Daniel. Jag sjönk ihop över honom. Låg stilla och kände hans hud mot min.